

D V Ě

NEROZEZNÁVÁM VLASTNÍ slzy od potu. Klidně bych celé hodiny ležela bezvládně na palubě a tvářila se, že jsem mrtvá, ale nakonec se po několika nadechnutích zvednu. Konec přestávky.

„Umí některá z vás kormidlovat loď?“ zeptá se dívka z promenády těch dvou, které se dostaly na palubu s námi.

„Já to umím,“ řeknu, než mě některá z nich stačí předejít. Ve svých snech o této chvíli jsem tu vždycky byla sama.

„Tak dělej.“

Dívka z promenády se k nám obrátí zády a přejde na opačný konec lodi, který sice není moc daleko, ale kdybychom chtěly, aby nás neslyšela, zřejmě by stačilo si šeptat.

Neuděláme to. Zatím.

Jedna z dívek, blondýnka, zvedne obočí. „Chtěla bys s tím pomoci? Naše rodina měla loď, předtím než...“

V našem post mírovém světě takhle končí mnoho vět. *Předtím* než, tři tečky. Nikdo nepotřebuje říkat víc. Volná místa vyplníme vlastními nevyslovitelnými vzpomínkami.

„Ano.“ Příčné ráhno mi padne do ruky, jako kdybych byla na lodi včera. „Ano, prosím.“ Dívka se zvedne a jde mi na pomoc. Ta druhá – s vlnitými, měděnými vlasy, sprškou tmavých pih na tvářích a nose a stříbřitýma očima – se tváří vážně.

Předtím než, tři tečky: slunečné letní dny plné úsměvů, o kterých jsme si mysleli, že budou pokračovat navždy. Každý den toho

léta jsem byla na lodi, někdy s tátou, někdy s Emmou, ale hlavně s Birchem. Birch byl sůl, písek a hvězdy – letné pusy, svěží jako jarní deštík: bezpochyby moje oblíbená část každého dne.

Jak drasticky se všechno změnilo.

„Mimochodem, já jsem Hope,“ řekne blondýnka. Její přátelství mě zarazí. Je to něco, co se nevidí každý den. Vlastně se to nevidí už vůbec.

Ze zvyku mrknu na její levou ruku a na malíčku má vytetovaná široká písmena: H-O-P-E. Rudým inkoustem, na rozdíl od mého zeleného. Naše baráky jsou na opačných koncích gulagu New Port Isabel – nepřekvapuje mě to. Žádnou z těch dívek jsem ještě neviděla, kromě těch posledních pár dní u vlnolamu.

„A ty?“ pobídne mě, když nic neříkám.

„Eden.“ *Jako ta zahrada*, dodám v duchu, jak jsem vždycky říkávala předtím. Je to už dávno, co se mě někdo zeptal na jméno nebo se ho vůbec obtěžoval použitím, takže jsem skoro zapoměla, jaké to je, cítit ho na jazyku.

Je cítit jako svoboda.

„Plujeme špatným směrem.“

Ohlédnu se přes rameno. Dívka z promenády si stoupne vedle pihovaté zrzky a založí si ruce na hrudi. Na malíčku má písmena A-L-E-X-A. Fialovou barvou: nikoho s fialovými písmeny jsem nikdy dřív neviděla. Ani jsem nevěděla, že ta možnost vůbec existuje.

„Každý směr pryč od baráků mi připadá jako dobrý,“ řeknu a nepokusím se kurs nijak upravit.

„Půjdou po nás,“ opáčí Alexa okamžitě. „Potřebujeme rychlejší loď.“

„Jak seženeme rychlejší loď?“ nadhodí pihovatá zrzka. Začínala jsem přemýšlet, jestli neoněmela úlekem, ale zjevně ne. „Zajdeme na velitelství a požádáme je o jednu?“